

BALÁZS ÁGNES

MESEK
ÖRÖK-
MOZGÓKNAK

AZ ÜGYETLEN BOHÓC

és más történetek

TAPSOLJ!
UGRÁLJ!
KIABÁLJ!

MÓRA

HORVÁTH ILDI
RAJZAIVAL

Horváth Ildi rajzaival

Balázs Ágnes

AZ ÜGYETLEN BOHÓC

és más történetek

TAPSOLJ! UGRÁLJ! KIABÁLJ!

MÓRA KÖNYVKIADÓ

BARNINAK

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

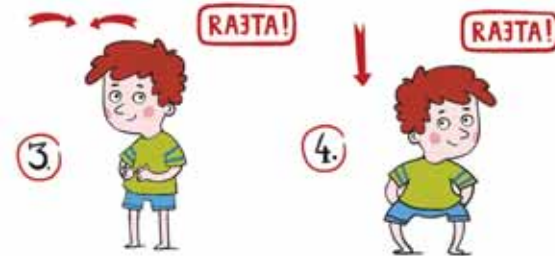
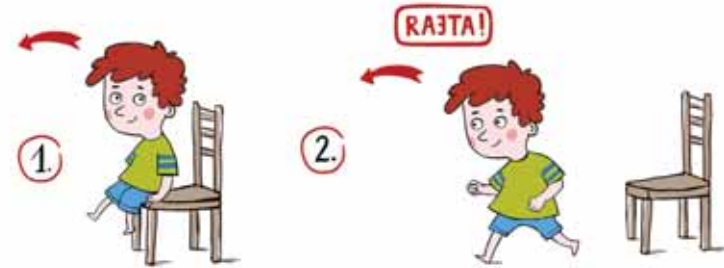
© Balázs Ágnes, 2019

Illusztráció © Horváth Ildikó, 2019

© Móra Könyvkiadó, 2019

Az ügyetlen bohóc

Hogyan hallgasd a mesét:

Ha azt mondja Marci: „**Rajta!**”, akkor te is csináld azt, amit a bohóctól kér.

Hogyan olvasd a mesét:

A színessel szedett szavak után várd meg, hogy a mesehallgató elvégezze az adott feladatot!

Előfordult már, hogy összetörtél egy tányért vagy egy poharat? Megegett veled, hogy hasra vágódtál az utcán? Volt, hogy véletlenül a jobb lábadra húztad a ballábas cipőt, a bal lábadra pedig a jobb lábra valót? Lehet, hogy abban a pillanatban ügyetlennek gondoltad magad, pedig hidd el, mindenkivel megtörténik, hogy olykor-olykor elhibázza a dolgokat. Ám az ügyetlen bohóc, akiről most mesélek neked, állandóan bajt csinált. Mindig mindent összekevert, felcserélt, elrontott, összetört. Egy csetlő-botló bohócon szívesen nevetgélnek a gyerekek a cirkuszban, ám a mi bohócunk még a jól begyakorolt mutatványát is rendszeresen elrontotta. És nemcsak a saját produkcióját tette tönkre, hanem a többi mutatványosét is. Amerre csak járt, mindenütt kárt okozott. Az öltözőben, a lakókocsik körül, az állatok ketreceinél.

Volt, hogy fellépés előtt véletlenül kiengedte a bűvész kalapjából a hófehér nyuszt. Eltörte az oroszlánidomár ostorát. Bezuhant a zsonglőr kellékei közé, és ripityára zúzta a porcelántányérok, karikákat és buzogányokat. Képzelheted, mekkora felfordulást okozott az ügyetlenkedésével!

Egyszer aztán megelégte a dolgot a cirkusz-igazgató, és világgá zavarta a kétbalkezes, kétballábas bohócot.

Ki tudja, mi történt volna vele, merre bolyongana most szegény, ha nem botlik véletlenül Marciba! Szó szerint belebotlott a kisfiúba, átbukott Marci lábán, és hangos nyekkenéssel elterült a kövezeten.

– Brühühü – fakadt sírva a bohóc. – Nem elég, hogy világgá zavartak, most még a pöttyös nadrágom is elszakadt!

– Miért zavartak világgá? – tudakolta Marci.

– Azért, mert rettentően ügyetlen vagyok! – válaszolta hüppögve a bohóc.

– A bohócokban éppen az a vicces, hogy ügyetlenek – felelte Marci.

– De én mindent elrontok, felcserélek, összekeverek – tápáskodott fel a földről az ügyetlen bohóc. – Nem csoda, ha világgá zavartak, nem kellek senkinek.

– Mit rontottál el? – tudakolta Marci.

– Ó, sok mindent! – sóhajtott a bohóc.

– Például?

– Például nem tudom, melyik a jobb lábam, és melyik a bal.

– Tegyük egy próbát! – javasolta Marci. – Ha azt mondom, bal, akkor emeld fel a bal lábadat! Ha azt mondom, jobb, akkor emeld fel a jobb lábadat! Nagyon figyelj! **Rajta!** Bal! Jobb! Bal! Jobb! Jobb! Jobb! Bal! Bal! Bal! Jobb! Bal! Jobb! Bal!

A bohóc serényen emelgette a lábát.

– Nagyszerű! Egyszer sem rontottad el! – örvendezett Marci.

– Mégis mindig fordítva húzom fel a cipőmet – tárta szét a karját a bohóc.

– Tudod, miért? – kérdezte Marci.

– Miért? – hajolt közelebb érdeklődve a bohóc.

– Azért, mert kapkodsz. Mert nem figyelsz oda. Most ügyesen összpontosítottál, és egyszer sem keverted össze a két lábadat!

– A számokat is folyton összekeverem... – legyintett lemondóan a bohóc.

– Hányig tudsz számolni? – kérdezte Marci.

– Már háromig is tudok! – büszkélkedett a bo-

hóc, ám azon nyomban el is komorodott. – De mindig felcserélem a számokat.

– Jól van. Tegyük egy próbát – indítványozta Marci. – Annyit kell tapsolnod, ahányat mondok. Nagyon figyelj! **Rajta!** Egy! Kettő! Három! Kettő! Három! Egy! Egy! Kettő! Kettő! Három! Három! Egy! Kettő! Három!

A bohóc hibátlanul megoldotta a feladatot.

– Nagyon ügyes vagy! – tapsolta meg őt lelkesen Marci.

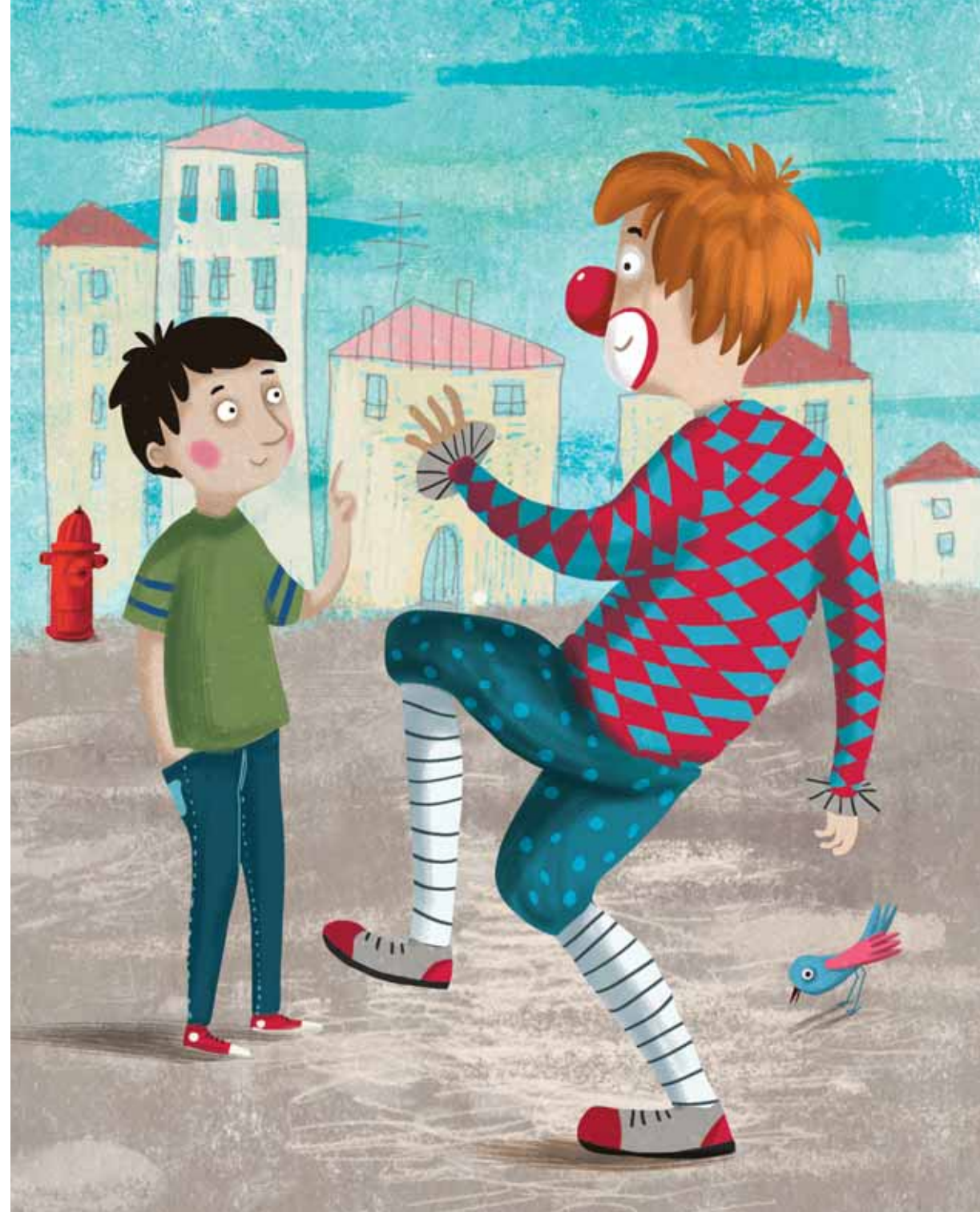
– Dehogy vagyok ügyes! Állandóan belegabalyodom a saját lábamba, és hasra esem – búslakodott tovább a bohóc.

– Jól van, tegyünk egy próbát! – bólintott Marci. – Csináld azt, amit mondok. De ne kapkodj, nézz a lábad elé! Nagyon figyelj! **Rajta!** Guggolj le! Állj föl! Guggolj le! Állj föl! Most ugrálj páros lábon! Egy-kettő! Egy-kettő! Egy-kettő! Egy-kettő! Ugrálj bal lábon! Egy-kettő! Egy-kettő! Ugrálj jobb lábon! Egy-kettő! Egy-kettő! Fuss egy kört! Egy-kettő! Egy-kettő! Egy-kettő! Egy-kettő! Helyben futás magas térdemeléssel! Egy-kettő! Egy-kettő! Helyben futás sarokemeléssel! Egy-kettő! Egy-kettő! Békaugrás! Egy-kettő! Egy-kettő! Törpejárás! Egy-kettő! Egy-kettő! Vigyázzállás! Lazíts!

A bohóc tökéletesen teljesítette a feladatokat.

– Nagyon ügyes vagy! Egyszer sem estél el! – lelkendezett Marci.

– Ez csupán a véletlennek köszönhető – vonta meg a vállát a bohóc. – Akkor is elhasaltam,

amikor összetalálkoztam veled. Nem emlékszel?

– Persze hogy elhasaltál, mert nem néztél a lábad elé. Ha odafigyelsz arra, amit csinálsz, akkor nem hibázol. Meg tudod különböztetni a jobb lábadat a baltól, és a számokat sem kevered össze – magyarázta Marci. – Te vagy a legügyesebb bohóc a világon!

A bohóc elgondolkodva vakargatta a feje búbját.

– Szerinted, ha jobban odafigyelnék arra, amit csinálok, akkor a cirkuszi mutatványomat sem rontanám el? – kérdezte.

– Biztos vagyok benne, hogy nem rontanád el – felelte Marci.

– És ha nem hibáznék többet, akkor visszafogadnának a cirkuszba? – csillant fel reménykedve a bohóc szeme.

– Hát persze hogy visszafogadnának! Minden cirkusznak szüksége van bohócra! – lelkesítette barátját Marci. – Tudod, mit? Menjünk el az igazgatóhoz, és kérjük meg, hogy felléphess ma este. Biztos vagyok benne, hogy nem rontod el a mutatványodat, és neked lesz a legnagyobb sikered!

Úgy is lett. Aznap este a bohócunk annyi, de annyi tapsot kapott, mint még soha életében. Az igazgató nagyon megdicsérte őt, és visszafogadta a társulatába. Marci pedig a bohóc legjobb barátja lett. A bohóc bármikor előadta neki a mutatványát, amikor csak kívánta. Most is épp előadáshoz készülődtek. Marci már elhelyezkedt a széken, s a bohóc előkészítette a kellékeit.

– Figyelem, figyelem! Kezdődik az előadás!

Szerinted mit adott elő a bohóc? Lássuk a produkciót! **Rajta!**

Macskakommandó a Lekvár utcában

Hogyan hallgasd a mesét:

Ha meghallod azt a szót, hogy „**Sipirc**”, pattanj fel a székedről, szaladj egy kört a szobában, majd ülj vissza a helyedre!

Ha meghallod azt a szót, hogy „**Rumli**”, rejtőzz az egyik bútor mögé!

Ha elhangzik az a szó, hogy „**Borzalmacska**”, kezdj el ugatni, mintha egy kutyus volnál!

Hogyan olvasd a mesét:

A színessel szedett szavak után várd meg, hogy a mesehallgató elvégezze az adott feladatot!

Volt egyszer egy gazdasszony, s annak három macskája. Azok a macskák olyan lusták és szófogadatlanok voltak, hogy a gazdasszonyuk reggeltől estig csak mérgelődött velük. Egeret fogni egyik sem akart, egész nap csak heverésztek az udvaron. Hiába hívta, szólítgatta őket a gazdasszony, egyik macskát sem tudta munkára fogni. Ha azt kiáltotta a gazdasszony, hogy **Sipirc**, a cirnos macska úgy elszaladt, hogy meg sem állt a szomszéd kertig. Ha azt kiáltotta, hogy **Rumli**, a vörös cica úgy elrejtőzött, hogy még a fülecskéje, farkincája sem látszott. Ha pedig a fekete macskát szólította, azt kiáltva, hogy **Borzalmacsk**a, a furfangos cica bebújt a kutyaóliba, s ugatni kezdett, mintha ő volna a házőrző eb. Egyetlenegy esetben kerültek csak elő a mihaszna macskák, amikor lekváros ételt főzött a gazdasszony. Mind a három cica élt-halt a lek-

várért! Más macskákkal ellentétben, soha nem dézsmálták meg a sonkát, nem nyúltak a szálamihoz, nem lefetyeltek a tejfölbe, ám ha csak tehették, ellopták a lekváros fánkot, felfalták a lekváros palacsintát, és behabzsolták a lekváros derelyét.

Egyik nap aztán nagyon megharagudott rájuk a gazdasszony. Lekváros gombócot főzött, s kitétte a tele lábast az ablakba hűlni. Kisietett az udvarra az unokája elé, akinek aznap volt a szü-

letésnapja. A kislány kedvenc étele a lekváros gombóc volt, s alig várta, hogy megkóstolhassa a finomságot. Mire visszaértek a házba, mind egy szálig elfogyott a gombóc. Sejtheted, hogy ki tüntette el őket. Bizony, a három macska!

– Hol vagytok, ti hétördögök? Kerüljetek csak a kezem közé, ellátom a bajotokat! – hadonászott dühösen a gazdasszony. – Gyertek ide azonnal! Nem halljátok, mit mondtam? **Sipirc! Rumli! Borzalmacska! Sipirc! Rumli! Borzalmacska! Sipirc! Rumli! Borzalmacska!**

Hiába kiabált, egyik cica sem került elő. Érezték, hogy nagyon haragszik rájuk a gazdasszony, ezért úgy döntöttek, inkább világgá mennek. Hosszú vándorlás után el is értek egy faluba, amelyiknek a főutcáját úgy hívták, hogy Lekvár utca. Tudod, miért nevezték így? Mert folyton-folyvást lekvárt főztek benne. Sárgabarack-

lekvárt, meggylekvárt, cseresznye lekvárt, birsalmalekvárt, ribizlilekvárt, eperlekvárt, almalekvárt, fügelekvárt, bodzalekvárt, őszibaracklekvárt, szederlekvárt, áfonyalekvárt, körtelekvárt, narancslekvárt, szilvalekvárt. Olyan finom illatok szálltak olyankor, hogy aki csak arra járt, rögtön megéhezett. Beért a főutcába a három vándor, s mit láttak? Az udvarokon fazekakban, üstökben főzték az asszonyok az ízletes lekvárt. A macskák úgy döntöttek, hogy ott maradnak. Beköltöztek egy elhagyatott pajtába.

– Minden éjjel beszökünk a faluba, és megdézsmáljuk a finom lekvárokat – nyávogta az egyik.

– Alaposan meg kell terveznünk mindent – morfondírozott a másik. – Ha elkapnak bennünket, ellátják a bajunkat!

– Az éj leple alatt, hangtalanul osonunk az udvarokba – szötte tovább a harmadik.

– Olyanok leszünk, mint egy láthatatlan kommandó.

– Mi leszünk a láthatatlan macskakommandó! – csaptak egymás mancsába a titkos összeküvők.

– Jó világ köszöntött ránk! – nyújtózkodtak elégedetten a cicusok. – Itt aztán senki sem kiabálja nekünk, hogy: **Sipirc! Rumli! Borzalmacska! Sipirc! Rumli! Borzalmacska! Sipirc! Rumli! Borzalmacska!**

Éjszaka aztán elindultak lekvárt lopni. Besurrantak az udvarokba, felkaptak egy-két lekvárosüveget, majd uzsgyi, futásnak eredtek. Csodálkoztak másnap az emberek, hová tűnhetett a verandáról a lekvárosüveg. Mivel jobb ötletük nem volt, a szomszédjukat kezdték el gyanúsítani. Dugdosni kezdték az üvegeket egymás elől. Ám a macskakommandó rendre kiszimatolta, merre van a zsákmány. S – a falubeliek legnagyobb megrökönyödésére – sem a padlásán, sem a ládafiában, sem a kút mélyére rejtve, sem az istállóban az abrak közé dugva lekvárosüveg nem maradhatott. Összegyűltek a falubeliek, hogy megbeszéljék a dolgot. Kiokoskodták, hogy őrt állítanak éjszakánként a Lekvár utcába, s az majd kilesi a tolvajokat.

Úgy is történt. Felváltva örködtek az emberek, de hiába meresztgették a szemüket, sem-

mi gyanúsat nem észleltek. Pedig a láthatatlan macskakommandó minden éjjel akcióba lendült, s egy-két üveg lekvárnak biztosan nyoma veszett a faluban. Telt-múlt az idő, s a három macska alaposan kigömbölyödött a sok-sok édességtől. Olyan kövérek lettek, hogy már nem tudtak futni. Lépni is csak nagy szuszogva lépkedtek. Nem csoda hát, hogy egyik éjjel a falubeli őr rajtakapta a három hájas lekvártolvajt. Rács mögé kerültek a pufók macskák, s a fényképük bekerült az újságba. Így talált rájuk a gazdasszony. Rögtön felismerte a rossz-

csont macskáit, s felkerekedett, hogy kiszabadítsa őket.

– Szégyellhetitek magatokat! Micsoda dolog lekvárt lopni? – dorgálta meg a megszeppent macskakommandót a gazdasszony. – A sok üveg lekvárért cserébe először is összefogdossátok itt a faluban az egereket, csak azután indulunk haza – mondta nekik. – Megígéritek, hogy otthon sem fogtok lustálkodni? Megdolgoztok mindennap a finom lekvárért?

– Megígérjük! Megígérjük! – fogadkoztak a pufók cicusok.

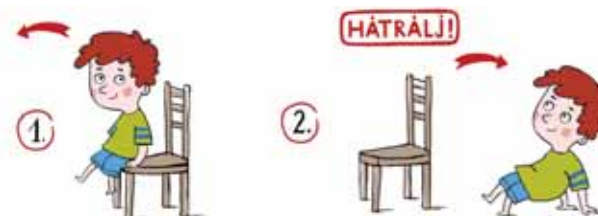

A leleplezett macskakommandó hetekig hajkurászta a faluban az egereket. A sok mozgástól soványak és fűrgék lettek megint. Megbocsátottak nekik a falubeli emberek, és hazaengedték a jó útra tért macskákat. Otthon is szófogadó, szorgalmas cicák maradtak, s a gazdasszonyuk mindennap lekvárral kényeztette őket. Ma már el sem hinné senki, hogy ez a három aranyos macska egykor milyen engedetlen volt. Csak a gazdasszonyuk emlékszik rá, na és persze te, kedves mesehallgató, hogy mit tett egykor a neve hallatán **Sipirc**, **Rumli** és **Borzalmacska**.

A vakmerő rákocska

Hogyan hallgasd a mesét:

Ha azt kiáltják a rákocskák, hogy „**Hátrálj!**”, tegyél pár lépést rákjárásban hátrafelé!

Ha azt kiáltja a vakmerő rákocska, hogy „**Előre!**”, tegyél pár lépést rákjárásban előre, mintha egy pókocska volnál.

Hogyan olvasd a mesét:

A színessel szedett szavak után várd meg, hogy a mesehallgató elvégezze az adott feladatot!

